

Prelatova avdio meditacija: “Božja Mati in naše upanje”

Msgr. Fernando Ocáriz, prelat Opus Dei, v tej meditaciji govori o Devici Mariji: »V Marijinem božjem materinstvu je izvir vseh njenih vrlin, zlasti tega, da je milosti polna (Lk 1,28) – tako jo pozdravi angel –, popolnoma posvečena od božje milosti.«

11. Maj. 2020

V tem mesecu maju še vedno doživljamo težke zdravstvene

razmere po svetu, ki prinašajo številne boleče posledice. Naša misel, naša molitev, se še posebej obrača k Devici Mariji, ki je Mati usmiljenja in Zdravje bolnikov.

Predvsem pa je Marija Božja mati. Tako je v 5. stoletju izrazil vero Cerkve efeški koncil, s temi slovesnimi, globokimi in obenem preprostimi besedami: »Devica Marija je Božja mati, saj je po mesu rodila Besedo učlovečenega Boga.«

Gospod je v svojem odrešenijskem načrtu hotel sodelovanje zaupati »devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija«, kot beremo v Evangeliju po Luku (Lk 1,26-27). Ona pa je na angelovo oznanilo odgovorila: »Zgôdi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38). In Beseda je postala meso.

V Marijinem božjem materinstvu je izvir vseh njenih vrlin, zlasti tega, da

je »milosti polna« (Lk 1,28) – tako jo pozdravi angel –, popolnoma posvečena od božje milosti.

Polnost milosti se je v Mariji odražala v polnosti vere, upanja in ljubezni. A kljub tej polnosti je bilo v Marijinem življenju prisotno trpljenje, od Betlehema do Kalvarije. »Če je Bog hotel povzdigniti svojo Mater,« pravi sv. Jožefmarija, »pa je hkrati tudi res, da ji zemeljsko življenje ni prizaneslo ne z izkušnjo trpljenja ne s težkim delom niti ne s preizkušnjami v veri.«^[1] Vera je zagotovo luč, vendar je tudi tîma, ker verujemo to, česar ne vidimo. Božjih načrtov ne moremo vedno razumeti, tako kot Marija in Jožef ob Jezusovem odgovoru, potem ko sta ga našla v templju, »nista razumela besed, ki jima jih je rekel« (Lk 2,50). Naj nam Marija izprosi pomnožitev vere, naj nas privede do neomajnega zaupanja v Boga, do trdne vere v božjo ljubezen do nas, tudi kadar pri tej

veri stopi v ospredje njena temna plat.

Danes bi se želel posebej zadržati pri upanju. Marija – pravi papež Frančišek – »nas uči kreposti čakanja, celo takrat, ko je vse videti brez smisla [...], ko se zdi, da je Bog izginil zaradi krivde zla v svetu.« Podpira nas na naši poti in nam pravi: »Vstani! Glej naprej, poglej proti obzorju, kajti Ona je Mati upanja.«^[2]

V molitvi svetega Bernarda »memorare« rečemo, da Marija ne zapusti človeka, ki jo prosi pomoči: »Spomni se, o premila Devica Marija, da še *nikdar ni bilo slišati*, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal.« V teh dneh jo lahko ponavljamo z vero, da bi nam vlila upanja ob sedanji zdravstveni krizi, ki povzroča tudi hude gmotne težave mnogim

družinam, negotovost na delovnih mestih, napetosti v družbi.

Papež nas je povabil, naj se 14. maja pridružimo »vsemu človeštvu« z dnevom molitve, posta in deli usmiljenja, da bi tako prosili Boga za konec pandemije koronavirusa. Poleg tega, kar se bo vsakomur zdelo primerno, molímo ta dan pri rožnem vencu posebej za ta namen, z mislijo na vse, ki trpijo zaradi posledic te krize.

Prosímo Marijo, naj nam pomaga gledati v prihodnost z nadnaravnim upanjem, z zaupanjem v božjo ljubezen do nas, četudi je človeška negotovost velika; da bi mogli drugim prinašati ljubezen in mir; da bi znali gledati na življenje kot na pot sodelovanja, na kateri drug drugega podpiramo.

Trenutki stiske lahko naposled postanejo dobra priložnost za notranjo rast, za osebni in družbeni

napredek: prisilijo nas, da stopimo ven iz samih sebe, da se odpremo drugim. Vendar je res, da se v teh trenutkih lahko pojavijo tudi dvomi, nemir, tesnoba.

V luči vere trpljenje pridobi smisel, postane bolj znosno in se celo more spremeniti v kraj, kjer najdemo jasnost, mir in notranje veselje. Želimo si, da nihče ne bi trpel. In ker istočasno vemo, da je trpljenje del človeškega življenja, se učimo, kako ga nositi skupaj z drugimi, kako ga odeti v ljubezen. V okrožnici *Spe salvi* Benedikta XVI. je zapisano: »Človeka ne ozdravlja izogibanje trpljenju, ne beg pred trpljenjem, marveč sposobnost trpljenje sprejeti in v njem zoreti, v njem najti smisel po zedinjenju s Kristusom, ki je trpel z neskončno ljubeznijo.«^[3]

Devici Mariji, materi upanja, še posebej priporočamo sedanost in prihodnost Cerkve. Njeno trdno

zaupanje v Sina je porajajočo se Cerkev ohranjalo v edinosti na binkoštni dan, v tistih trenutkih negotovosti, ko je več učencev pobegnilo; nekdo je Jezusa zatajil, drugi so dvomili, vse pa je bilo strah (prim. Apd 1,14). Takrat je ona vlivala upanje.

Obnovimo tisto duhovno popotovanje, ki ga je že zelo zgodaj predlagal sv. Jožefmarija: *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam* – vsi skupaj s Petrom k Jezusu po Mariji! Naša vera, prenovljena v Cerkvi – ki je božji dar – se na prvem mestu kaže v molitvi za Cerkev, za papeža in za vse, ki trpijo zaradi evangelija. To sedaj prosimo sveto Marijo, ki je Mati Cerkve.

Z zaključnimi besedami ene izmed molitev, ki jih je papež predlagal kot dodatek k rožnemu vencu v tem mesecu maju, rečemo Mariji:
»Priporočamo se tebi, ki siješ na naši

poti kot znamenje rešitve in upanja!
O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka
Devica Marija! Amen.«^[4]

V mislih se v naši kontemplaciji
evangelija vrnimo v trenutek po
tistem Marijinem vzkliku »zgôdi se
mi po tvoji besedi«. Za katerokoli
mater je pričakovanje sina ali hčere
čas človeških upov. Pri Mariji je to
upanje vsebovalo odmev vesoljnega
odrešenja, ker je vedela, da v svojem
telesu nosi Zveličarja sveta. Njen
pogled v prihodnost je na neki način
zaobjemal vsakogar izmed nas. Že od
tistega devetmesečnega pričakovanja
dalje je Marija čutila breme
celotnega človeštva, svojega
poslanstva, da postane »nova Eva«.

Ob križu pa je Marija zaslišala
besede svojega Sina, s katerimi je
imel v mislih svetega Janeza in preko
njega vsakega izmed nas: »Žena, glej,
tvoj sin« (Jn 19,26). Zavedanje, da je
Marija naša mati, nas spodbuja, da se

k njej obračamo z otroškim zaupanjem, s trdnim upanjem na njeno materinsko posredovanje. Z besedami svetega Jožefmarija lahko v veselem upanju trdimo: »Vso moč, ki jo potrebujemo – zaradi naše osebne majhnosti, zaradi naših šibkosti in napak –, bomo nenehno iskali v Bogu preko naše sinovske marijanske pobožnosti.«^[5]

To »nenehno iskanje Boga preko sinovske marijanske pobožnosti« je bilo posebna značilnost njegovega lastnega življenja. Ravno v teh dneh mineva 50 let od romanja v Guadalupe v Mehiki, na katerem je sv. Jožefmarija devet dni zapored molil za ves svet in za Cerkev. »Moral sem priti v Mehiko,« je dejal ob pogledu na Marijino podobo, »da bi ti z besedo in z zaupanja polno dušo še enkrat povedal, da se zanašamo nate in na vse, kar si nam dala [...]. Ne dopuščamo drugih ambicij razen želje, da služimo tvojemu Sinu ter po

Njem in s tvojo pomočjo vsem dušam.«

V tem mesecu maju je tudi stoletnica rojstva sv. Janeza Pavla II., ki je svoj dolgi pontifikat zaupal Marijinemu varstvu, tako da se je k njej obračal z geslom *Totus tuus*, »ves tvoj«. »Koliko milosti sem prejel od presvete Device Marije!« je dejal v svojem pismu o rožnem vencu.

Naj nam Marija, Božja in naša Mati, od svojega Sina Jezusa izprosi pomnožitev vere in upanja, ki naj okrepi našo ljubezen do Boga in do drugih.

.....

[1] Sv. Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 172.

[2] Frančišek, Avdienza, 10. 5. 2017.

[3] Benedikt XVI., *Okr. Spe Salvi*, št. 37.

[4] Frančišek, *Pismo o rožnem vencu*, 25. 4. 2020.

[5] *Pismo 31. 5. 1954*, št. 36.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatova-avdio-meditacija-
bozja-mati-in-nase-upanje/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatova-avdio-meditacija-bozja-mati-in-nase-upanje/) (11. Mar.
2026)